

Susan Mallery
Testvérjatszma

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery, Inc., 2023 – Vinton Kiadó Kft., 2025
A mű eredeti címe: *The Sister Effect* (Harlequin MIRA)
• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia
Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2025
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-982-2

• *Borítókép:* Harlequin Books S.A.
A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.k

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025
• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
• *Telefon:* +36-30-300-9899; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:
BOOK&walk
www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES ÉS AZ USA TODAY SIKERSZERZŐJE

SUSAN MALLERY

TESTVÉR-
JÁTSZMA

Sarah-nak, Ellis emlékére

1. fejezet

Finley McGowan teljes szívéből szerette unokahúgát, Aubrey-t, de ettől még nem tagadhatta a nyilvánvaló igazságot: a kislánynak nem sok tehetsége volt a sztepptáncához. Míg a többi nyolcéves tökéletes ritmusban mozgott, Aubrey egy fél ütemmel mindig lemaradt. Minden alkalommal. Olyan volt minden lépése, mint egy éles visszhang, miközben a OneRepublic *Counting Stars* című dala szólt a táncstúdió hangszóróiból.

Finley érezte, hogy néhány anya rápillant, mintha azt lennék, hogyan reagál Aubrey produkciójára, de Finley csak mosolygott és bólogatott, mivel valódi büszkeséggel töltötte el, milyen lelkesen és örömmel táncol Aubrey. Ha sztepptáncosnak készült volna, akkor persze elég nagy baj lenne, hogy nincs ritmusérzéke, de erről szó sem volt. Aubrey, mint minden gyerek, szeretett új dolgokat kipróbálni. Szóval nem volt nagyszerű táncos vagy íjász vagy úszó – csak egy kedves kislány óriási szívvel és még nagyobb életigenléssel. Finley számára ez épp elég volt a boldogsághoz. Túl tudta élni ezt a félütemes ritmustévesztést, amíg az unokahúga tovább nem lép, hogy új hobbiba fogjon.

A szám véget ért, és a felnőttek, akik összegyűltek a minden hónapban megrendezett előadásra, tapsolni kezdtek. Aubrey a nagynénje felé rohant kitért karral, hogy megölelje. Finley elkapta és magához húzta.

– Remek volt – mondta, és megsimogatta a kislány fejét. – Nem voltál ideges.

– Nem bizony! Már nem félek. Nagyon tetszett a szám, és lépéseket is sikerült megtanulni. Köszönöm, hogy segítettél gyakorolni.

– Szívesen.

Amikor Aubrey kijelentette, hogy szteppelni szeretne, Finley a neten keresett utasításokat, hogyan alakíthatna ki egy kis házi készítésű sztepp-padlót. Végül a garázs lett a helyszín, ahová kitétek egy Bluetoothszal csatlakozó hangszórót. Finley minden délután, vacsora előtt lejátszotta a *Counting Stars*-t, és előmondta a lépéseket, hogy Aubrey megjegyezhesse a sorrendjüket. A következő héten a kis táncosok új lépéssort és új dalt kapnak, és a folyamat kezdődik előről. Finley nagyon remélte, hogy az új zene nem lesz nagyon idegesítő – tekintve, hogy a következő hetekben három-négyszázszor kell majd meghallgatnia.

Elsétáltak az öltözőbe, ahol Aubrey egy melegítőt húzott a trikójára, majd a szteppcipőt gumicsizmára cserélte. Az április a Csendes-óceán északnyugati partjain szürke eget, esőt és alacsony hőmérsékletet jelentett. Finley meggyőződött róla, hogy az unokahúgának megvan az iskolai hátizsákja, aztán búcsút intett az oktatónak meg a többieknek, és a Subarujához vezette Aubrey-t.

Miközben unokahúga elhelyezkedett az utasoldali hátsó ülésen, Finley odatette mellé alig karnyújtásnyira a hátizsákot. A rövid hazaút ellenére Aubrey-nak elkerülhetetlenül eszébe juthat valami, amit meg akar mutatni, és emiatt egyszerűen muszáj lesz belenyúlnia az iskolatáskájába. Egyszer előfordult, hogy kikapcsolta a biztonsági övét, és hátramászott a raktérbe, hogy előkotorja a tökéletes helyesírási tesztjét. Finley nem akarta, hogy ez megismétlődjön. Százzal száguldott az autópályán, úgyhogy ha fékeznie kellene, a nyolcéves unokahúga, mint egy puszkagolyó repülne előre, a szélvédőre – a gondolat legalább húsz évet öregített Finley-n.

– Megvan a történelem projektünk – jelentette be Aubrey, amikor a nagynénje beindította a kocsit. – Csapatokban fogunk dolgozni, és diorámát készítünk egy helyi indián törzsről. Négyen vagyunk a csoportunkban. – Drámai szünetet tartott. – Beleértve Zoe-t is!

– A vörös hajú vagy a fekete hajú Zoe-t?

Aubrey felnevetett.

– A fekete hajút. Ha a vörös hajúval lennék egy csoportban, vége lenne az életemnek.

– Egy dioráma miatt? Nem lenne sokkal jobb, ha egy üres jégkrémes doboz vagy a kedvenc kabátod elvesztése miatt menne tönkre az életed?

– A dioráma legalább olyan fontos – magyarázta mély meggyőződéssel Aubrey. – Holnap kiválasztjuk a törzsünket, aztán utána nézünk, és eldöntjük, mit ábrázoljon a dioráma. Szerintem

fontos, hogy totemoszlopok is legyenek benne. Oliver azt szeretné, ha egy medve támadná meg a falut, de Zoe vegetáriánus, és nem akar vért látni. – Aubrey megráncolta az orrát. – Én eszem húst, de én sem szeretnék vért látni. Harry egyébként egyetért velem, ami a totemeket illeti, de Zoe még nem biztos benne, tetszik-e neki az ötletem.

– Még bőven van időtök eldönteni, mi legyen – mondta Finley, aki nem tudta, képes lesz-e lépést tartani a harmadikosok diorámadrámájával.

– Tudom. Megállhatnánk a cukrászdánál hazafelé menet? Vehetnénk valamit a nagyinak! Olyan szomorú mostanában. – Aubrey előrehajolt, amennyire a biztonsági öve engedte. – Bár én ezt nem igazán értem. Azt hittem, a Broadwayn szerepelni jó dolog.

– Az.

– Szóval a nagyi jó tanára volt a tanítványának. Akkor miért nem boldog?

Finley azon töprengett, hogyan lehetne néhány könnyen érthető fogalomba sűríteni az anyja összetett érzéseit. Semmiképp sem akart belemenni annak taglalásába, hogy az anyja egykor maga is a Broadwayre vágyott, csak hogy ez nem jött össze, és végül két kislány anyja lett. Molly mindössze néhány kisebb szerephez jutott jelentéktelen utazó társulatokban. Végül az anyaság és a hétköznapiak addig faragták az álmát, amíg az már csupán egy távoli emlék maradt. Napjainkban drámát tanított a helyi közösségi főiskolán, és színjátszó órákat tartott a pincéjében. Ez utóbbi volt az oka a jelenlegi depressziójának.

– A tanítványa nem volt hálás mindazért, amit a nagyi tett érte. Amikor megkapta a nagy szerepet, nem hívta fel, nem küldött sms-t, és nem köszönte meg a nagymama kemény munkáját.

Molly nemcsak szállást talált a diákjainak a nagyvárosban, hanem a kapcsolatait is mozgósította, hogy egyáltalán behívják őket meghallgatásokra. Finley nem értette, miért akar valaki mindenáron szerepelni, de úgy vélte, ha valakinek ez az álma, akkor kutya kötelessége hálásan köszönetet mondani annak, aki ehhez hozzásegítette.

– Hát igen, ha kapsz valamit, azt illik megköszönni – bölcselkedett Aubrey.

– Így igaz.

– Szegény nagyi. Vegyünk neki sütit! Azt a színes tortadarásat, amit úgy szeret.

Finley elfojtott egy vigyort.

– És talán egy csokoládésat is vehetnénk kettőnknek.

– Az nagyon jó lenne, de az sem baj, ha csak a nagyinak veszünk egyet.

Finley biztos volt benne, hogy Aubrey komolyan gondolta, amit mondott. Legalábbis ebben a pillanatban. Persze ha ezt tenné, és csak egy sütit venne, az unokahúga porig lenne sújtva. *A Nothing Bundt Cakes* nevű cukrászda nem a hazafelé vezető úton volt, de nem is nagyon messze. Finley a Bothell-Everett autópályán haladt, amíg el nem érte a Central Marketet, a gyógyszertárral szemben. Balra fordult, és leparkolt a pékség előtt, majd besétáltak Aubrey-val.

Az unokahúga a pulthoz sietett.

– Nézd, itt a nagymama kedvence! Olyan szép!

Az eladó rámosolygott.

– Segíthetek?

– Ebből a sütiből kérünk egyet – intett a színes tortadarás felé Finley. – És egy csokoládésat is mellé...

Aubrey hálás pillantást vetett rá, aztán kérlelni kezdte:

– Vehetnél egy vaníliásat is. Szombat délután találkozom anyával. Vihetnék neki sütit.

Finley állkapcsa megfeszült, ahogy eszébe jutott a közelgő találkozó. Vett egy jó nagy levegőt és próbált megnyugodni.

– Még csak szerda van. Nem szeretném, ha a sütemény megromlana.

– Csak tartsa a hűtőben! – mondta az eladó. – A vásárlástól számítva öt napig eláll.

Aubrey ugrott egyet örömeiben, és lelkesen tapsolt.

– Akkor megvehetjük. – Megszámolta a napokat. – Csütörtök, péntek, szombat. Az csak három nap. Anyu nagyon fog örülni. A vanília a kedvence...

Finley azzal nyugtatta magát, hogy természetes, hogy Aubrey törődik az anyjával. A legtöbb

gyerek szereti a szüleit, függetlenül attól, mennyire felelőtlenek azok a bizonyos szülők. Sloane különben határozottan jobban volt mostanában. Talán ezúttal sikerül józannak maradnia a láthatás napjáig, és börtönbe sem kerül. Finley őszintén kívánta, hogy így legyen, de valójában nem hitt benne.

Finley odabiccentett az eladónak.

– Akkor kérjük a vaníliásat is. Köszönjük.

Aubrey odalépett hozzá, és átkarolta a derekát.

– Köszönöm, Finley! A sütit, és hogy eljöttél az előadásomra, meg hogy segítettél gyakorolni.

– Úgy tűnik, mégiscsak megszerettelek, kölyök. Próbáltalak nem szeretni, de annyira imádni való vagy, hogy csúfos kudarcot vallottam.

Aubrey nevetve nézett fel rá. Mennyire hasonlít Sloane-ra, gondolta Finley. A nagy kék szemét, a telt ajkát, a dús, hosszú göndör haját tőle örökölte. Egy napon lélegzetelállító szépség lesz, akárcsak az anyja vagy a nagyanyja, Molly. Csak ő, Finley hétköznapi – egy szürke veréb a tarka, egzotikus papagájok családjában. De valószínűleg így a legjobb, gondolta, miközben kifizette a süteményeket.

Tapasztalatai szerint a szép nőket könnyen megzavarta a rájuk irányuló figyelem, és hamar eljutottak oda, hogy semmi más nem számított nekik, mint a rajongás meg a hízelgés. A rokoni, baráti kapcsolataikat elhanyagolták vagy egyenesen tönkretették, feláldozták a saját szépségük és népszerűségük oltárán. Finley ellenben, mivel nem született szépnek, képes volt a fontos dolgokra összpontosítani – például arra, hogy szeretetben nevelje az unokahúgát, és gondoskodjon arról, hogy senki ne fenyegetse Aubrey biztonságát. Még a saját anyja sem.

– Hát ez meg micsoda? – Jericho Ford a táblagép képernyőjét bámulta. A képen látható fémcsővek bonyolult alakzatba csavarodtak.

– A művész saját bevallása szerint ilyennek képzelem a boldogságot – magyarázta Antonio segítőkészen.

– Úgy néz ki, mint egy varacskos disznó.

– Ez művészet.

– Szóval egy puccos és drága varacskos disznó.

– Eladó.

– Akkor sem kellene, ha az út szélén találnám „ingyen elvihető” felirattal. Ronda, mint a bűn.

– Jericho a barátjára nézett. – Miért mutogatod ezt nekem?

– Azt mondtad, kell néhány berendezési tárgy a nappalidba.

– Egy kanapéra gondoltam, és talán egy nagyobb tévére.

– Ezt feltehetnéd a dohányzóasztalra.

– Oda a sörömet és a pattogatott kukoricát teszem. Ha ennyire tetszik, akkor vedd meg te!

Antonio felvonta a szemöldökét.

– Azt nem lehet. Az én házam az ötvenes évek stílusában van berendezve. Oda nem illik.

– A varacskos disznó nem megy az ötvenes évekhez?

– Nem. – Antonio becsukta a táblagépet, és a hátizsákjába tette, majd kivett két téglalap formájú csempét, és Jericho asztalára tette őket. – Szeretnék változtatni a tizenegyes számú házban a mosogató és a tűzhely mögötti burkolaton. – Antonio a jobb oldali csempére mutatott. – Ez volt az eredeti választás. Tetszik a fénye és a textúrája, de úgy gondolom, hogy túl kék. – Megkocogtatta a másik csempét. – Ebben kicsit több a zöld, és jobban illik a sötétbarna szekrényajtókhoz.

Jericho szerette a munkáját. Házakat épített Seattle környékén, okosan megtervezett, jó minőségű házakat, színvonalas kivitelezésben.

Amikor csak lehetett, helyi kereskedőktől szerezték be az alapanyagokat, és olyan jó hírük volt, hogy gyakran várólistát vezettek az új építésű házaikra. A Castwell Parkot, ezt a több mint öthektáros területet, amelyet a washingtoni Kirklandben vásároltak meg, húsz túlméretezett telekre osztották fel, ahol a *Ford Construction* építette fel a luxusházakat.

Jericho élvezte az egész építkezési folyamatot: a terület megtisztításától a kulcsok átadásáig.

Bár szívesebben töltötte volna a napjait valami fizikai munkával, ő volt a projekt vezetője és tulajdonosa, s minden döntés rajta keresztül született meg. Beleértve a legjobb barátja, Antonio javaslatait is, aki a belsőépítészetért volt felelős.

– Ez a két csempe ugyanolyan színű – mondta Jericho csodálkozva.

Antonio vágott egy grimaszt.

– Dehogyan! Hogy mondhatod ilyet? Ez itt...

– Több kék van benne. Ha te monddod...

Jericho megragadta a csempéket, és kísértelt a Castwell Park bejáratával szemben felállított nagyméretű lakókocsiból. Korábban megállapodott az üres telek tulajdonosaival, hogy használhatja a helyet, amíg az építkezés folyik. És amikor a munkásai befejezik a huszadik házat, épít egyet a telek tulajdonosának is. Jericho általában nem épített különálló házakat, de ez volt az ára annak, hogy tökéletes helyet kapjon az építkezés központjának szánt lakókocsi számára, így ezúttal kivételt tett.

A természetes fényben ide-oda mozgatta a két csempét, és a színkülönbséget kereste. Oké, persze, az egyik egy kicsit kékebb, de kételkedett benne, hogy száz emberből akár ötnek is feltűnne a különbség. Mégis, Antonio ötletei nagyban hozzájárultak a cég sikeréhez. Az a fajta szakember volt, aki időtállóvá tudott tenni egy divatos trendet.

– Küldd el nekem e-mailben a módosítási engedélyt, és én jóváhagyom – mondta Jericho, és visszaadta a csempéket.

– Tudtam, hogy egyetértesz. Sokkal szebb lesz, majd meglátod.

– Nincs több változtatás a tizenegyedik és a tizenkettedik házon – mondta Jericho, miután visszatértek a lakókocsiba. – A tervek készen állnak, minden megrendelést leadtunk.

– Tudom. Ez az utolsó. – Antonio elmosolyodott. – Különbömben már beszéltem a forgalmazóval, és ő is azt mondta, hogy ez a kis változtatás nem probléma. – Letelepedett a Jericho íróasztala melletti székre. – Dennisszel tegnap este rólad beszélgettünk.

– Ez általában nem jelent jót nekem.

Antonio úgy tett, mintha meg se hallotta volna a megjegyzést.

– A következő partinkra meghívunk egy nőt.

Jericho pontosan tudta, mire gondol a barátja, de úgy döntött, úgy tesz, mintha nem tudná.

– Mindig szoktatok nőket hívni a partijaitokra, nem?

– Úgy értem, egy facér nőt, neked.

– Nem!

Antonio odahajolt hozzá.

– Itt az idő. Laurennel már több mint fél éve szakítottatok. Tudom, hogy még mindig haragszol az öcsédre, de ettől még túltehetnéd magad a volt feleségeden. Megcsaltak undorító emberek, és utáljuk őket, de itt az ideje, hogy továbblépj.

Antonio mindig is tehetségesen foglalta össze a bonyolult dolgokat, gondolta Jericho, aki nagyra értékelte, hogy barátja egyetlen mondatba tudta sűríteni a sokkot, miszerint a felesége és az öccse összeszűrték a levelet.

– Továbbléptem – mondta.

– Nem randizol. Sőt nem szedsz fel nőket bárokban, és nem fekszel le velük.

Jericho elvigyorodott.

– Mikor csináltam ilyet?

– Te egy heteró srác vagy. A szingli heterók ezt csinálják, nem?

– Utálom, amikor az alapján általánosítasz, hogy heteroszexuális vagyok.

Antonio elvigyorodott, de aztán lehervadt az arcáról a mosoly.

– Szegénykém... De itt az ideje, hogy abbahagyd a duzzogást, és továbblépj.

– Nem is duzzogok.

– Rendben, hívd, aminek akarsz! Lauren egy szemét picsa, arra meg szavaim sincsenek, milyen szar alak Gil, hogy ezt meg tudta tenni veled. De már elváltál, és azt állítod, hogy továbbléptél, tehát lássunk egy kis bizonyítékot! – Antonio vágott egy grimaszt. – Aggódok érted.

– Nincs miért. Jól vagyok.

Többnyire tényleg jól is volt. Fél éve nem látta az öccsét, ami meglehetősen kínossá tette az ünnepeket. A családja nem volt nagy – csak hárman voltak az édesanyjával és az öccsével, Antonio pedig tiszteletbeli családtagnak számított. Gil viszonya Laurennel majdnem annyira megrázta a családot, mint az apjuk nyolc évvel ezelőtti halála, ami összetörte kis világukat. Az anyjuk Jericho pártját fogta – legalábbis eleinte. Az utóbbi időben ugyanis tett néhány célzást a békülés szükségességére. De mivel Gil és Lauren még mindig együtt voltak, Jericho nem állt készen a megbocsátásra.

– Dennis igazán jó házasságközvetítő – motyogta Antonio. – Megbízhat az ízlésében.

– Nem hallottad, mit mondtam? Nemet. Egy igen határozott nemet. Tudok nőt szerezni magamnak.

– Igen, de nem fogsz.

– Akkor most ki is az, aki duzzog?

Kintről a *La Cucaracha* dallama hallatszott, jelezve a kajásautó érkezését. Antonio arca felderült.

– Itt az ebéidő. Te fizetsz!

– Valahogy mindig én fizetek.

– Te vagy a gazdag ingatlanfejlesztő. Én csak egy küszködő művész. Ez így fair.

– Sikeres belsőépítészeti vállalkozásod van. És ha ez még nem lenne elég, a férjed partner egy elegáns és méregdrága ügyvédi irodában.

Antonio nevetett.

– Férjhez menni tudni kell!

Jericho követte őt kifelé a lakókocsiból.

– Akkor is hozzámentél volna, ha hajléktalan lenne, mert szereted.

– Igen, és most találnunk kell valakit, akit te szerethetsz. Csak ne legyen vörös hajú! Mert az utolsó vöröske totális katasztrófának bizonyult.

– Nem vagyok benne biztos, hogy a házasságunk kudarcának köze van Lauren hajszínéhez.

– Talán nem, de miért kockáztatnánk?

Vacsora után Aubrey segítette Finley-nek kitakarítani a konyhát. Igazság szerint több időt töltött beszélgetéssel, mint pakolással, de Finley nem bánta, sőt. Élvezte a kislány társaságát. Emellett azt akarta, hogy Aubrey tudja: érdekli, mi történt az iskolában, hogy vannak a barátai, és úgy általában minden apróság, ami az ő kis életével kapcsolatos. Az unokahúga öt éves koráig elég sok viszontagságon ment keresztül, és Finley, aki időközben Aubrey gyámja lett, gondoskodni akart arról, hogy a kislány biztonságban és szeretetben nőjön fel.

– Harry azt mondta, hogy a családja Disneylandbe utazik a nyáron – jelentette be Aubrey áhítatosan. – Egy egész hétre!

– Harry az a srác, akinek az a sok testvére van, nem?

– Négy. Ő a második legfiatalabb. De most úgy irigylem Disneyland miatt! Voltál már ott?

– Még nem – ismerte be Finley. – Repülnek Los Angelesig, vagy autóval mennek?

Aubrey egy tányért vitt a konyhaasztalról a pulthoz.

– Nem tudom. Messze van?

– Több mint ezerhatszáz kilométer.

Aubrey kék szeme tágra nyílt az elképedéstől.

– Az nagyon sok. Egy örökkévalóságig tartana a kocsit.

– Néhány napig.

Talán kicsivel több, mivel öt gyereknek nyilván öt különböző időpontban kell majd pisilnie. Persze ez a repülés esetén majdnem ugyanolyan komoly probléma, bár az odajutás sokkal gyorsabb.

– Mi is elmehetnénk – vetette fel Aubrey. – Biztosan remekül éreznénk magunkat.

Finley folytatta a mosogatógép bepakolását.

– Elmehetnénk, de azért az nagy utazás lenne.

Ráadásul drága is lenne, és Finley nem volt biztos benne, hogy megengedhetik maguknak.

– Te és én, meg a nagyi és a mami.

Utazzon Sloane-nal ezerhatszáz kilométert? Hogyan!

– Befejezted az olvasást? – kérdezte, remélve, hogy eltereli unokahúga figyelmét.

– Aha. És megcsináltam a matekfeladatokat is. Holnap kapjuk meg az új helyesírási listát. Kíváncsi vagyok, mik lesznek a szavak.

– Úgy veszem észre, minden alkalommal egyre hosszabb és nehezebb szavak szerepelnek benne. Aubrey megpördült.

– Én is észrevettem! A múlt heti listán például olyanok voltak, mint az „őssejt” és a „folyosó”. Jó nehezek.

– De megtanultad őket. – Finley elmosolyodott. – Büszke vagyok rád, kicsim.

Aubrey odasietett hozzá, és átkarolta a derekát. Finley megtörölte nedves kezét a farmerjében, majd szorosán átölelte.

– Szeretlek, Finley.

– Én is szeretlek. Te vagy az én kicsi kincsem.

Amilyen gyorsan kezdődött az érzelmes összeborulás, olyan gyorsan véget is ért. Aubrey táncra perdült, és a *Physical* című dal szövegét énekelte, mert a nagymamája megismertette vele a nyolcvanas évek slágereit, és a kislány rajongott ezekért a számokért. Miután a mosogatógép beindult és a pultokat letörölték, Aubrey felszaladt az emeletre, hogy kiválasszon egy kifestőt aznap estére. A kifestőfüzettel és a zsírkrétákkal a kezében letelepedett a dohányzóasztal előtti padlóra. Finley-vel megvitatták, mit nézzenek közben a tévében, végül a *Brady család* című sorozat egyik részének ismétlése mellett döntöttek. Ezt követően a kislány megmosta a fogát, és ágyba bújt, ahol lámpaoltásig még olvashatott. Finley-nek nagy kedve lett volna csatlakozni hozzá, de mosnia kellett, és nem ártott volna kitakarítani a fürdőszobát sem, amit Aubrey-val közösen használtak. Általában szombatoként csinálta, de az elmúlt hetekben sokat túlórázott, így ez mindig elmaradt.

Már félúton volt felfelé a lépcsőn, amikor meghallotta az anyja hangját:

– Finley, beszélnem kell veled.

Ártalmatlan kijelentés, nyugtatgatta magát, de a gyomra görcsbe ugrott.

Követte az asszonyt a ház hátsó részében lévő negyedik hálószobába, amely egyben dolgozószoba is volt. Nyári ruhákkal teli tárolók sorakoztak a karácsonyi dekorációkkal tömött dobozok mellett. Finley leült a franciaágyra, míg az anyja az íróasztal előtti széket foglalta el.

Molly McGowant csak néhány hónap választotta el az ötvenötödik születésnapjától, de egy tízest simán letagadhatott volna. Bár az idő és a csalódások elhomályosították egykor gyönyörű vonásait, még most is vonónak volt mondható. Finley úgy vélte, van egy nagy előnye annak, ha az ember átlagos: nevezetesen, nem kell rettegnie attól, hogy elveszíti a szépségét. És ennek komolyan örült, nem volt ugyanis semmi szüksége még egy megoldandó problémára.

Az anyja összeszorította az ajkát, majd élesen kifújta a levegőt. Finley válla megfeszült, és kezdte megbánni azt a második encliladát, amit elfogyasztott vacsorára, mert a gyomra is nyugtalankodni kezdett. Bármit tett is Sloane, az az ő problémája lesz, neki kell megoldania. Mindig ő issza meg mindennek a levét! – háborgott magában.

– Beszéltem nagyapáddal.

Finley hallotta a szavakat, de nehezen tudta feldolgozni az értelmüket. Csak egy nagyszülője volt – az anyai nagyapja. Ő volt az élete központi alakja, amíg be nem perelte a lányát, Mollyt a gyerekek felügyeleti jogáért. Tizenhárom és tizenöt évesen a nővérek már elég idősek voltak ahhoz, hogy megkérdezzék tőlük, hol akarnak élni. Molly figyelmeztette a lányait, hogy ha nem őt választják, soha többé nem látják – ami természetesen megrémítette őket. Azt viszont nem is sejtették, hogy ha az anyjuk mellett döntenek, a nagyapjuk fordít háttal nekik örökre.

– Nem értem – mondta Finley. – Felhívott? Húsz év elteltével?

Az anyja bólintott.

– Megöregedett, és nincs jól. Úgy tűnik, jó ideje beteg, amolyan kórházból ki, kórházba be életet él.

Molly teljesen mozdulatlanul ült, csak az ujjai jártak, mint a motolla, ahogy a jobb mutatóujján lévő gyűrűt forgatta. Ez biztos jele volt annak, hogy mondani akar valamit, amit Finley nem akar hallani.

– Haldoklik? – kérdezte. – Meg kell látogatnod? Hol lakik egyáltalán?

– Phoenixben. Arizonába költözött. Tudod, utána...

– Utána? Anya, megpróbálta elvenni a gyerekeidet! Mindannyiunkat bíróság elé hurcolt, aztán amikor nem kapta meg, amit akart, elhagyott minket. Azt mondta, bármi történjék is, ő ott lesz mellettünk, és gondoskodik rólunk, aztán eltűnt. Egyszerűen elment.

Molly gyorsabban pörgette a gyűrűt.

– Ez már nagyon régen volt. – Elfordította a tekintetét, majd visszanézett Finley-re. – Hozzánk fog költözni. Meghívtam, hogy lakjon nálunk.

– Hogy mi? – Finley ledermedt. Aztán az anyjára meredt, és felháborodottan ugrott talpra. – Idejön? Ebbe a házba? – Eszébe jutott Aubrey a fal túloldalán, és lehalkította a hangját. – Azt mondtad, soha nem bocsátjuk meg neki, amit tett. Azt mondtad, örökké gyűlölni fogjuk. Elhagyott minket, anya! Mindannyiunkat!

– Igen, igazad van. De az már régen volt, és a dolgok változnak.

Finley visszarogyott az ágyra.

– Húsz évig nem is hallottunk felőle. Soha nem keresett minket, egyszer sem.

– Mondom, hogy most keresett. Felhívott. Öreg, beteg, egyedül van, és ő az apám.

Kedves, hogy ezt mondja, gondolta Finley, és valószínűleg ez a helyes hozzáállás, de ő akkor sem ennyire megbocsátó. Amikor a nagyapja elvesztette a gyermekelhelyezési pert, rideg és dühös lett. Finley odarohant hozzá, megragadta a kezét, és könyörgött neki, hogy értse meg őket, hiszen az anyjukat kellett választaniuk. Többször is elmondta, mennyire szereti, könyörgött neki, hogy bocsásson meg, ám ő kitépte magát a tizenhárom éves unokája szorításából, és elsétált.

Finley emlékezett, hogy összeesett a bíróság kemény padlóján, és úgy zokogott, mintha a szíve szakadna meg. Mert úgy is volt.

Hetekig várta, hogy halljon felőle. Hívogatta telefonon, de a nagyapja kikapcsolta a mobilját. A leveleket, amiket írt neki, visszaküldte. Majd hat hónappal az után a szörnyű nap után az anyjuk közölte vele, hogy Lester elhagyta az államot anélkül, hogy egy szót is szólt volna hozzájuk.

– Jövő héten költözik – mondta az anyja, visszarántva őt a jelenbe. – Ez lesz a szobája, úgyhogy ki kell takarítani.

Az anyja tovább beszélt, de Finley képtelen volt odafigyelni rá. Jövő héten?

Hogy történhetett ez ilyen gyorsan?

Meg akarta mondani, hogy nem ért egyet, de ez nem az ő háza volt, és ezért nem az ő döntése.

– Tudom, hogy feldúlt vagy – mondta az anyja. – De muszáj befogadnom. A jövőm érdekében.

– Nem értem.

Az anyja elfordult.

– Visszavesz minket a végrendeletébe, ha itt élhet. Nagy vagyokra persze nem számíthatunk, de a házát ránk hagyja, ami egy kis anyagi biztonságot jelent majd nekem. Én sem leszek már fiatalabb.

Finley-nek kényszerítenie kellett magát, hogy ülve maradjon, és befogja a száját. A kiabálás nem sokat segített volna a helyzeten. Az anyjának nem volt más vagyontárgya, csak ez a ház.

Nem keresett sokat a főiskolán, és a diákjai is alig fizettek valamit a színjátászó órákért.

De hogy Lester nagypapa idejöjjön és itt éljen? Biztos van más megoldás.

– Mondd, hogy jöhet! – kérte az anyja, és a szemébe nézett. – Én mindent feladtam érted és a nővéredért. Te is megtehetsz ennyit a kedvemért!

– Csak kérned kell – mondta Finley keserű szájjal. – Nem kell büntudatot keltened bennem.

– Egy kérésre nyugodtan mondhatok nemet is. A büntudatkeltés viszont garantáltan működik nálad.

Finley elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Mi lesz Aubrey-val? Nem akarom, hogy bántsa őt.

- Apa remekül bánik a gyerekekkel. Hiszen tudod... Titeket is nagyon szeretett.
- Amíg ellenünk nem fordult.

Az anyja felállt.

- Sokkal könnyebb lenne az életed, ha megtanulnál megbocsátani.
- Nagyon megbocsátó vagyok. Csak elvárom, hogy az illető vezekeljen.

Molly mintha mondani akart volna valamit, aztán megrázta a fejét.

- Kitakarítod a szobát?

Finley felállt és körülnézett.

- Az íróasztal itt marad?

– Nem. Túl sok helyet foglal el. Ott van az a komód a pincében. Tegyük inkább azt ide, az íróasztalt pedig vigyük le.

- Majd én elintézem. És kipakolom a dobozokat is.

Az anyja megérintette a karját.

– Köszönöm, hogy megértesz, Finley. Hidd el, nemcsak a pénz miatt szeretném befogadni, hanem mert ő az apám, és hiányzik.

- Nekem is hiányzik, de nem mi tehetünk arról, hogy húsz éve nem láttuk. Ő ment el.

- Húsz év azért elég hosszú idő. Próbáld meg elengedni!